

Στον κοινωνικό πόλεμο που μαίνεται, να φέρουμε στο προσκήνιο τα συμφέροντα της Εργασίας

του Γιάννη Μηλιού

Το Δημοψήφισμα της 5ης Ιουλίου 2015 δεν υπήρξε απλώς μια ιστορική στιγμή. Αποκάλυψε τη μόνιμη αντίφαση, το σχίσμα της ελληνικής κοινωνίας μέσα στην κρίση, τον κοινωνικό πόλεμο που μαίνεται.

Θυμίζω: Οι Έλληνες ψηφοφόροι προσήλθαν στις κάλπες με τις τράπεζες κλειστές, σε μια ατμόσφαιρα φόβου που καλλιεργείτο από τα ΜΜΕ, που ασταμάτητα εξέπεμπαν το μήνυμα ότι ψήφος στο «Όχι» σήμαινε καταστροφή. Στην εκφοβιστική προπαγάνδα των ΜΜΕ προστίθετο και εκείνη μεγάλης μερίδας εργοδοτών, που επισήμαιναν στους υπαλλήλους τους τις ολέθριες συνέπειες του «Όχι». Εντούτοις, το «Όχι» υπερψηφίστηκε με 61,3%.

Το Δημοψήφισμα έδειξε ότι στην πραγματικότητα υπάρχουν «δύο Ελλάδες»: Σε μικροεπίπεδο, περιοχές της Αττικής, με απόσταση λίγων χιλιομέτρων μεταξύ τους, εμφανίζουν ποσοστά με τεράστια απόκλιση, ανάλογα με την κοινωνική ένταξη των κατοίκων τους: Στην Εκάλη το «Ναι» ήταν το 84% των ψηφοφόρων, στο Διόνυσο 70%, στη Βουλιαγμένη 66%, στην Κηφισιά 65% και στη Βούλα 63%. Σε λαϊκές συνοικίες είχαμε ποσοστά σχεδόν ομοφωνίας στο «Όχι», με 79% στο δήμο Ασπροπύργου και πάνω από 70% στη Φυλή, στο Πέραμα, στις Αχαρνές, στη Δραπετσώνα, στη Νίκαια, στην Αγία Βαρβάρα, στην Ελευσίνα, στη Λαυρεωτική, στον Ταύρο, στο Αιγάλεω και στο Περιστερί. Αλλά και στο εσωτερικό του Δήμου Αθηναίων, το «Ναι» ξεπερνάει το 70% στο Κολωνάκι, ενώ το «Όχι» ξεπερνάει το 63% στο Μεταξουργείο.

Στη σύγκρουση αυτή αποκαλύφθηκε ότι *οι δυνάμεις του κεφαλαίου στην Ελλάδα δεν έχουν αντιμαχόμενα συμφέροντα με τους δανειστές*. Είναι όλοι αυτοί που μαζί με τους συμμάχους τους και τους κάθε λογής εκπροσώπους τους πάλεψαν με φανατισμό για να υπερισχύσει το «Ναι» στο δημοψήφισμα. Η θεμελιώδης συμφωνία μεταξύ τους είναι δεδομένη. Είναι όλοι τους εκπρόσωποι της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας και των στρατηγικών της επιλογών: Του νεοφιλελευθερισμού και της λιτότητας.

Οι δυνάμεις αυτές είναι κυρίαρχες στο κράτος και την οικονομία, αλλά δυσκολεύονται να εξασφαλίσουν την ιδεολογικοπολιτική ηγεμονία στην κοινωνία.

Από την άλλη, η έγκληση των λαϊκών μαζών να τοποθετηθούν και η άμεση ανταπόκρισή τους, αποκαλύπτει την υπαρκτή δυνατότητα να απελευθερωθεί η δυναμική των λαϊκών τάξεων. Δηλαδή η δυναμική του «τμήματος» εκείνου της κοινωνίας, για το οποίο *το «κόστος παραγωγής»* (που για όσους κατέχουν την οικονομική και πολιτική εξουσία «πρέπει να μειωθεί», ώστε να «αυξηθεί η ανταγωνιστικότητα» του εγχωρίως παράγοντος κεφαλαίου) *δεν είναι παρά το βιωτικό τους επίπεδο, οι «ανάγκες τους» για μια αξιοπρεπή ζωή*.

Το τμήμα αυτό της κοινωνίας είχε εξ αρχής αποκλεισθεί από τη διαπραγμάτευση, και ήρθε στιγμιαία στην επιφάνεια με το Δημοψήφισμα. Καθήκον μας είναι να γίνουμε κομμάτι του, και να έρθουμε και πάλι στο προσκήνιο ως μια διαρκής παρουσία και απαίτηση για μια καλύτερη ζωή, *για μια διαφορετική κοινωνία*.

Τα μέτωπα που οφείλουμε να ανοίξουμε είναι αμέτρητα. *Μέτωπα για τήρηση της νομιμότητας* εκεί που παραβιάζονται ακόμα και τα ελάχιστα εναπομείναντα εργατικά δικαιώματα, ενάντια στη μαύρη εργασία, τη μη τήρηση των ελάχιστων αμοιβών, την εισφοροδιαφυγή κλπ. *Μέτρα ανυπακοής* για ντε φάκτο αμφισβήτηση των «ευέλκτων» σχέσεων και των «μεταρρυθμίσεων» που μας μετατρέπουν σε απλά μέσα ικανοποίησης των απαιτήσεων του κεφαλαίου.

Η Ιστορία εκκινεί «από κάτω». Να ξαναφέρουμε στην επιφάνεια τον πανικό της αστικής τάξης και των πολιτικών διαχειριστών της απέναντι στους «δρόμους», να ανατρέψουμε αυτό που σήμερα μοιάζει «αυτονόητο».